

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové v právní věci žalobce: **Mgr. P. Š.**, nar. X, bytem X, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem Liberec 2, U Jezu 642/2a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. července 2016, č. j. OD 607/16-3/67.1/16185/Rg KULK 58313/2016,

t a k t o:

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d ě n í :

I. Předmět řízení

Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Turnov (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 25. 5. 2016, č. j. OD/16/17152/AZD, sp. zn. OD/16/407, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s porušením ustanovení § 10 odst. 3 citovaného zákona, jehož se měl dopustit tím, že dne 27. 12. 2015, ve 21:07 hodin nezajistil, aby při užití jím provozovaného vozidla registrační značky X, na pozemní komunikaci I/10 v obci

source not found.

Malá Skála v úseku 50°38'13,2365"N, 15°11'21,2375"E - 50°38'32,0520"N, 15°11'35,2873"E GPS směr Železný Brod byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Na podkladě záznamu z automatizovaného silničního rychloměru typu MUR-07, v. č. MUR007/2013 bylo zjištěno, že řidič předmětného motorového vozidla jel ve výše popsané době a místě rychlostí 60 km/h, po odečtení tolerance měřícího zařízení +/- 3 km/h, a to v působnosti dopravní značky povolující nejvyšší možnou rychlost na 50 km/h. Svým jednáním tak porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a toto jednání vykazuje znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. téhož zákona.

Za tento správní delikt byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000,- Kč. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

II. Obsah žaloby

V prvním z žalobních bodů žalobce namítal, že řízení o správním deliktu bylo zahájeno v rozporu s ustanovením § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, když správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Žalobce uvedl identitu řidiče, který jím provozované vozidlo v předmětnou dobu řídil, a očekával, že správní orgán bude podnikat veškeré možné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Správní orgán takto neučinil, o čemž se žalobce dozvěděl až ve chvíli, kdy bylo zahájeno řízení o správním deliktu provozovatele vozidla a on tak již neměl možnost předložit další důkazy na podporu svého vyjádření.

Žalobce uvedl, že sdělil správnímu orgánu totožnost řidiče, který v předmětný čas vozidlo řídil. Správní orgán však neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, neboť pokud měl jakékoli pochyby o osobě řidiče, nebo se mu nedařilo doručit výzvu k podání vysvětlení, měl řidiče předvolat k podání vysvětlení opětovně. Poté mohl správní orgán I. stupně také předvolat žalobce k podání vysvětlení. Z tohoto důvodu je žalobce názoru, že správní orgán I. stupně zahájil řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla, ačkoliv nepodnikl veškeré možné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Po tom, co žalobce sdělil správnímu orgánu totožnost řidiče vozidla, včetně jeho bydliště, legitimně očekával, že správní orgán zahájí řízení o přestupku s tímto řidičem. Krom toho mohl správní orgán zahájit přestupkové řízení s oznámeným řidičem, když mu mohl doručit oznámení o zahájení řízení fikcí nebo mohl doručovat prostřednictvím opatrovníka. I proto žalobce předpokládal, že správní orgán zahájil řízení s oznámeným řidičem, neboť nebyl ve věci dále kontaktován správním orgánem; srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15A 14/2015-35; veškerá judikatura, citovaná v tomto rozsudku je dostupná na www.nssoud.cz.

Žalobce vnímá postup správního orgánu jako účelový, neboť buď žalobce pravdivě uvedl, kdo jím provozované vozidlo řídil v předmětnou dobu, a tedy správní orgán měl vést řízení o přestupku proti této osobě, nebo žalobce totožnost uvedl nepravdivě, a v takovém případě měl správní orgán vést proti žalobci řízení pro porušení § 10 odst. d) zákona o silničním provozu. Správní delikt provozovatele

source not found.

vozidla je deliktem subsidiárním, kdy nejdřív má být potrestán pachatel přestupku a až případně poté provozovatel vozidla, což správní orgán nerespektoval a zásadně tak zkrátil práva žalobce.

K této námitce bylo ještě doplněno, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že osoba řidiče je mu známa i z dalších řízení. Pokud správní orgán mínil rozhodovat na podkladě skutečností, které jsou mu známy z úřední činnosti, byl povinen konkrétně uvést, z jaké činnosti jsou mu tyto skutečnosti známy; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1 As 100/2009-129.

Následující námitka směřovala k nedostatečnému popsání místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Zde byla uvedena pouze rychlost, jakou řidič vozidla jel, ale výrok neobsahoval informaci o nejvyšší povolené rychlosti v daném úseku, případně o kolik km/h řidič nejvyšší povolenou rychlost překročil. Dle výroku rozhodnutí se měl řidič vozidla dopustit přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, řidič vozidla tedy musel překročit nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o 30 km/h a méně. Z výroku rozhodnutí ale nevyplývá, že tak skutečně učinil. Bylo tedy nezbytné, aby správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí uvedl, jaká byla na daném místě nejvyšší povolená rychlost. V opačném případě považoval žalobce tento výrok za nesrozumitelný.

Vzápětí bylo žalobcem namítnuto, že se správní orgán nedostatečně zaobíral námitkou, že rychloměr nemusel být správně zkalibrován. Správní orgán k tomu sdělil, že ve spise je založen ověřovací list. To sice žalobce nezpochybnil, ale uvedl, že samotný ověřovací list ještě neprokazuje, že se zařízením nebylo od doby kalibrace manipulováno. Správní orgán měl vzít námitku žalobce v potaz a provést dokazování ohledáním rychloměru.

Žalobce též namítl, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Uvedené ustanovení zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem. Obsahuje tedy pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče, tedy zajistit, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Ustanovení § 10 odst. 3 citovaného zákona presumuje odpovědnost provozovatele vozidla za jednání řidiče. Tato premisa je zcela v rozporu s jednou se základních zásad soudního trestání a per analogiam i trestání správního, presumpcí neviny, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že omezení základního práva provozovatele vozidla svými negativními důsledky přesahuje klady, které představuje veřejný zájem na tomto ustanovení. Jeho aplikací tak bylo zasaženo do jeho práv garantovaných Listinou základních práv a svobod.

Ze shora uvedených důvodů je proto rozhodnutí žalovaného nezákonné, neboť vydání rozhodnutí nepředcházely zákonné kroky správního orgánu I. stupně. Vzhledem k tomu, že celé řízení bylo vedeno v rozporu s právními předpisy, navrhl

source not found.

žalobce, aby krajský soud zrušil jak žalované rozhodnutí, tak jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k žalobě stanoviskem ze dne 3. 10. 2016, kdy plně odkázal na své rozhodnutí ze dne 13. 7. 2016, č. j. OD 607/16-3/67.1/16185/Rg KULK 58313/2016 ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 25. 5. 2017 č. j. OD/16/17152/AZD, sp. zn. OD/16/407.

Žalovaný dále uvedl, že je mu z jeho úřední činnosti známo, že žalobce v řízení před správním orgánem I. stupně i žalovaným zastupuje společnost X s.r.o., IČ: X, sídlem X a tato společnost u různých účastníků řízení o takovémto správním deliktu uvádí jako řidiče např. i D. P., bytem X, který je osobou zcela nekontaktní. Žalovaný poukázal na spisovou dokumentaci, v níž jsou založeny kopie doručenek panu D. P. z různých řízení, která správní orgán I. stupně vedl podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalovaný taktéž upozornil, že vzhledem ke značnému počtu řízení, kdy jako účastníci vystupují osoby, které mají bydliště na různých, od sebe i vzdálených místech České republiky, lze tvrdit s pravděpodobností hraničící s jistotou, že žalobcem výše uvedený řidič tato vozidla skutečně neřídil.

Žalovaný na základě výše uvedeného navrhl správní žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v celém rozsahu zamítnout.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního s. ř. s., a to bez nařízení jednání dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., když k takovému postupu udělil žalobce souhlas výslovně, žalovaný pak postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Dospěl přitom k následujícím zjištěním a právním závěrům.

Z předloženého správního spisu vyplynulo následující:

Správní orgán I. stupně obdržel dne 5. 1. 2016 od Městské policie Turnov oznámení o podezření ze spáchání přestupku dne 27. 12. 2015 ve 21:07 hodin, kdy řidič motorového vozidla tovární značky AUDI, registrační značky X, překročil v katastru obce Malá Skála v úseku 50°38'13,2365"N, 15°11'21,2375"E - 50°38'32,0520"N, 15°11'35,2873"E GPS, ve směru na obec Železný Brod na pozemní komunikaci č. I/10 nejvyšší povolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, když mu byla silničním úsekovým rychloměrem MUR-07, v. č. MUR007/2013, naměřena rychlost jízdy 63 km/h, po zvážení odchyly měřícího zařízení +/- 3 km/h, rychlost jízdy 60 km/h.

Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán dne 11. 1. 2016 žalobci, coby provozovateli vozidla, výzvu podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. V reakci na ni bylo správnímu orgánu dne 2. 2. 2016 doručeno vyjádření zmocněnce žalobce, společnosti X, s. r. o., IČ X, s uvedením řidiče vozidla, kterým měl být pan D. P., nar. X, bytem X.

source not found.

Z důvodů uvedených v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně (k tomu v podrobnostech ještě níže) správní orgán dne 14. 3. 2016 přestupek ze dne 27. 12. 2015 odložil, a to dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Dne 14. 3. 2016 byl taktéž vyhotoven příkaz, kdy byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.500,--Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,--Kč. Žalobce vzápětí podal dne 1. 4. 2016 blanketní odpor. Po podaném odporu bylo dne 18. 4. 2016 zasláno oznámení o pokračujícím řízení a o nařízeném ústním jednání. Ústní jednání bylo stanoveno na 9. 5. 2016 v 8:00 hodin a žalobce byl vyrozuměn i o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí před samotným jednáním. Z ústního jednání byl dne 9. 5. 2016 vyhotoven protokol. Následně bylo vydáno dne 25. 5. 2016 prvoinstanční správní rozhodnutí č. j. OD/16/17152/AZD (dále jen „Rozhodnutí“), kterým bylo žalobci za spáchání shora uvedeného deliktu uloženo zaplatit pokutu ve výši 1.500,- Kč a náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

Proti Rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítl, že správní orgán I. stupně neměl zahajovat řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla, ale měl zahájit řízení s označenou osobou řidiče. Další námítky odvolání neobsahovalo. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

Krajský soud se předně zaobíral namítaným nesplněním podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu věci ke dni vydání napadeného rozhodnutí dle § 75 odst. 1 s. ř. s.

Ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se „*právnícká nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*“. Odstavce 2 až 5 stejného ustanovení obsahují popis okolností a podmínek, které musí objektivně nastat, aby právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídala. Dle odstavce 4 zmíněného ustanovení obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt projedná pouze, pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a

- a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě nebo
- b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

Podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud

- a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2,
- b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a
- c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.

Výzva provozovateli motorového vozidla musí obsahovat podle ustanovení § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu popis skutku s označením místa a času

source not found.

jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7. Zákonodárce tuto výzvu do znění zákona včlenil nepochybně proto, aby dal provozovateli vozidla, jehož zavinění za daný správní delikt je koncipováno jako zavinění objektivní, možnost zaujmout k vytýkanému správnímu deliktu odpovídající postoj. Provozovatel vozidla má možnost uvážit, jakým způsobem bude na výzvu reagovat. Může sdělit totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku (§ 125h odst. 6 zákona o silničním provozu), může sporovat správnost, úplnost a obsah výzvy (§ 125h odst. 4 téhož zákona), stejně tak může namítat své vyvinění s odkazem na § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, případně může „určenou částku“ uhradit, což má za následek odložení věci (§ 125h odst. 5 zákona o silničním provozu).

Žalobci byla taková bezvadná výzva zaslána, a ten na ni následně reagoval sdělením, že vozidlo měl v předmětnou dobu řídit D. P., nar. X, bytem X. Správní orgán I. stupně se pokusil dotyčnou osobu kontaktovat, kdy na adresu, kterou uvedl žalobce, zaslal výzvu k podání vysvětlení dle § 60 zákona o přestupcích. Zásilku si však nikdo nevyzvedl, proto byla po úložní době vrácena zpět odesílateli s odůvodněním, že na uvedené adrese je adresát neznámý. Správní orgán I. stupně taktéž v rozhodnutí odkázal na další vrácené obálky v jiných, jím vedených spisech, a to následující: OD/16/12096, OD/15/49096, OD/15/45088, OD15/44603, OD/15/44602. Do správního spisu byly dále vloženy kopie doručenek panu D. P. z různých řízení, která správní orgán I. stupně vedl podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.

Lze se ztotožnit s názorem správního orgánu I. stupně, který uvedl, že pokud např. provozovatel označí osobu řidiče a ta následně nepřebírá poštovní zásilky nebo je na adrese neznámá, tzn., že se jí nedaří doručovat, je nutné v takovém případě řízení o přestupku odložit či zastavit. Správní orgán měl tedy správně za to, že ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, než zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.

S ohledem na shora uvedené shledává krajský soud postup prvoinstančního správního orgánu za správný a zákonný. Jak totiž plyne i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, pokud provozovatel k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt. Po provozovateli vozidla lze totiž legitimně požadovat, aby již od počátku nesl odpovědnost za správnost a aktuálnost údajů, které o řidiči poskytuje. Pokud vyjde najevo, že provozovatelem vozidla uvedené údaje jsou nesprávné či neaktuální, jde toto zjištění k jeho tíži. Za takové situace nejsou správní orgány povinny činit na základě nesprávných údajů od provozovatele vozidla rozsáhlá pátrání po údajném pachateli přestupku (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016-35 nebo ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 135/2016-17).

Krajský soud sdělení žalobce, že řidičem vozidla měl být D. P., shledává jako postup obstrukční, jehož skutečným důvodem bylo správní řízení protahovat a znesnadňovat. Uvedl totiž osobu, která je jako údajný řidič (přestupce) označována

source not found.

opakovaně v jiných správních řízeních různými provozovateli vozidla, a která byla na označené adrese opakovaně nekontaktní. K tomu lze poznamenat, že i krajskému soudu je z jeho úřední činnosti známé, že D. P., je uváděn zastupující společností X, s.r.o., IČ X, jako řidič vozidla v analogických řízeních, např. ve věcech, která vedl zdejší krajský soud pod sp. zn. 30A 78/2016 nebo pod sp. zn. 30A 75/2016 aj.

Krajský soud nesdílí ani názor žalobce, podle něhož bylo povinností správního orgánu podnikat veškeré možné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Ad absurdum by totiž pod takovýto požadavek bylo možno zahrnout i vyhlášení celostátního pátrání, což by byl prostředek zjevně neadekvátní, zvláště pak za situace, kdy je znám provozovatel vozidla, vlastník nástroje spáchání protiprávního skutku.

Žalobce dále namítal, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nesrozumitelný, jelikož je zde uvedena pouze rychlost, jakou řidič vozidla jel a absentuje údaj o nejvyšší povolené rychlosti v daném úseku, popřípadě údaj o tom, o kolik km/h řidič nejvyšší povolenou rychlost překročil. Krajský soud podotýká, že v rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2016 č. j. OD 607/16-3/67.1/16185/Rg KULK 58313/2016, již uvedené informace nechybí a výrok splňuje všechny zákonné náležitosti dle ustanovení § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Krajský soud zde odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008 - 73 který se touto problematikou zabýval a podle něhož: *„správní řízení tvoří v zásadě jeden celek, od jeho zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí, a že tedy v zásadě není vyloučeno, aby odvolací správní orgán (zde stěžovatel) napravil vady řízení před správním orgánem prvního stupně, stejně jako rozhodnutí v něm vydaného. Při změně rozhodnutí pak platí obě rozhodnutí společně (tvoří fakticky jeden celek), a to v mezích provedených změn. Změna rozhodnutí ale spočívá výhradně ve změně výroku, protože pouze výrok je závaznou a vykonatelnou částí správního aktu, kterou se přiznává účastníkům řízení určité právo nebo se mu stanoví určitá povinnost, popř. se závazně deklaruje, že zde určité právo nebo povinnost je, či není. Změna výroku navíc musí být podepřena vyložení důkazního a právního stavu a z nich vyplývajících odlišností mezi důvody rozhodnutí správního orgánu prvního a druhého stupně.“*

Krajský soud je přesvědčen, že rozhodnutí správních orgánů odpovídají nárokům, které na ně klade právní úprava, a korespondují ustálené soudní judikatuře. Správní orgány naplnily požadavky na jejich srozumitelnost a určitost. Rozhodnutí je v tomto směru přezkoumatelné.

Žalobce také uvedl, že se správní orgán nedostatečně zaobíral námitkou, že rychloměr nemusel být správně zkalibrován. Správní orgán k tomu sdělil, že ve spise je založen ověřovací list. To sice žalobce nezpochybnil, ale namítl, že samotný ověřovací list ještě neprokazuje, že se zařízením nebylo od doby kalibrace manipulováno.

Z aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že: *„Pokud správní orgány opatří takovou sadu důkazů, z níž po jejich řádném zhodnocení lze učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění, změna pasivního*

source not found.

postoje obviněného ve správním řízení v aktivitu v soudním řízení zřejmě nepovede k jeho úspěchu. Typicky tomu může být v situacích překročení nejvyšší povolené rychlosti jízdy, kdy bude závěr správního orgánu o naplnění skutkové podstaty přestupku podpořen navzájem nerozpornou a přesvědčivou sadou důkazů, přičemž teprve v žalobě přijde žalobce s obecnými a k věci se nijak blíže nevztahujícími důkazními návrhy ohledně možné chybovosti měřicího přístroje“ (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71).

Záznam ze záznamového radarového zařízení pořízený kalibrovaným měřidlem – silničním rychloměrem typu MUR-07, výrobní číslo MUR007/2013, dokumentuje dobu, úsek měření, rychlostní limit překročené rychlosti a vlastní měřené vozidlo, ze kterého jsou patrné typ, tovární označení vozidla a registrační značka. Uvedené je bezesporu jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, který byl takto získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením, doloženým ověřovacím listem k danému typu měřidla. Na podkladě uvedeného je pak možno dospět k jednoznačnému závěru prokazujícímu odpovědnost žalobce z daného jednání, když na základě uceleného souhrnu přímých i nepřímých důkazů tyto tvoří ucelený logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. (k tomu srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 16. 4. 2015 č. j. 72A 10/2014-59).

Krajskému soudu je ze spisové dokumentace jasně zřetelné, že žalovaný přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí v plném rozsahu. Z přestupkového spisu vyplývá, že skutková zjištění byla provedena tak, že nebylo pochybnosti o způsobu spáchání přestupku, z podkladů shromážděných ve spise tak mohl prvostupňový správní orgán vycházet, neboť tyto nebudily pochybnosti, ani se nejevily rozpornými. Žalobce tak svými argumenty nevyvrátil zjištěné skutečnosti, ani nepřinesl do řízení nic nového, co by mělo změnit zjištění o jeho vině.

Správní orgány v řízení o správním deliktu braly v potaz nejen úřední záznam ze dne 5. 1. 2016, ke kterému byla dokládána zřetelná fotodokumentace, ale i záznam o měření, kartu vozidla i stanovení místní úpravy provozu na pozemních komunikacích, jež lze ve vzájemném souladu považovat za dostačující důkazy pro objasnění ve věci správního deliktu.

Jen těžko si lze představit, že by byly všechny tyto informace ve vzájemné shodě ve chvíli, kdy by byla plomba rychloměru poškozena, či by došlo k jakémukoliv poškození. Krajský soud tak přisvědčuje žalovanému v tom, že takto zjištěný skutkový stav byl dostatečný k tomu, aby na jeho podkladě bylo vydáno rozhodnutí a nebylo nutné prokazovat ještě další skutečnosti, které by vedly pouze k protahování správního řízení a nebyly by v souladu se zásadou procesní ekonomie. Jak již bylo uvedeno, žalobce navíc neuvedl žádné relevantní skutečnosti, z kterých by bylo patrné, že silniční rychloměr typu MUR-07, výrobní číslo MUR007/2013, není způsobilý k bezchybnému měření rychlosti vozidel. V této námitce tedy nelze žalobci na základě výše uvedeného přisvědčit.

V závěru žalobce namítl, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy.

Namítané ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, které stanoví, že: „*provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*“, je nyní pro rozpor citovaného ustanovení s ústavním pořádkem přezkoumáváno Ústavním soudem podle čl. 95 odst. 2 Ústavy, kdy námitku na jeho zrušení podal již Krajský soud v Ostravě (věc je u Ústavního soudu vedena pod sp. zn. Pl. ÚS 15/16). Ústavním soudem bylo taktéž již posuzováno i ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, které na § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu doslovně opakuje skutkovou podstatu § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu „... *nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*“. Ústavní soud návrh na zrušení ustanovení § 125f zákona o silničním provozu usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

Souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem se již opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, v němž dospěl k závěru, že ustanovení § 10 odst. 3, resp. § 125f o silničním provozu, o odpovědnosti provozovatele vozidla, založené na objektivní odpovědnosti s možností liberace, za správní delikt spočívající v nezajištění, „*aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*“ (např. za neoprávněné zastavení nebo stání), není v rozporu s čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. s čl. 39 a čl. 40 Listiny základních práv a svobod, konkrétně s ústavní garancí principu presumpce neviny, práva nevypovídat a nebýt nucen k sebeobviňování (v podrobnostech krajský soud odkazuje na zmíněný rozsudek).

Vzhledem k uvedeným judikатурním závěrům má krajský soud za to, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu v testu ústavnosti ob stojí, proto nespátřuje důvod ani pro přerušení řízení a vyčkání výsledku řízení před Ústavním soudem ve věci sp. zn. Pl. ÚS 15/16.

Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem proto krajský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady vznikly.

Poučení :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (ustanovení § 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 26. červenec 2017

JUDr. Jan Rutsch, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
J. L.